

CHRISTELUK VROUWENLEVEN

ONDER REDACTIE VAN DE DAMES:

ANTHONIA MARGARETHA, JONKVR. F. BAR^e VAN DER BORCH VAN VERWOLDE, JOHANNA BREEVOORT, A. C. DIEPENHORST-DE GAAY, PORTMAN, M. M. HAVELAAR-VAN BEECK, CALKOEN, A. VAN HOOGSTRATEN-SCHOCH, W. KLINKERT, N. POSTHUMUS MEYJES.

MET VASTE MEDEWERKING VAN DE DAMES:

A. G. BRANTS, F. J. G. W. C. ENGELBERTS, (L. E.), J. I. D. A. J. ENGELBERTS (IGNATIA LUBELEY), H. S. S. KUIYPER, J. H. KUIYPER, J. L. F. DE LIEFDE, M. G. LIENEMAN, J. VAN DER MERSCH, H. MORGENSTERN, A. NOREL-STRAATSMA, MARG. VERWEIJ, J. M. WESTERBRINK-WIRTZ, WILMA, L. VAN LENNEP, MACLAINE PONT, M. DE LA PRISE, E. A.

REDACTIE-ADRES: PRINSENGRACHT 552, AMSTERDAM. — UITGEVER: E. J. BOSCH JBZN., BAARN.

Uit de Heilige Schrift.

ALLE DINGEN NIEUW.

Ziet, Ik maak alle dingen nieuw.
Openb. 21 : 5.

Oudejaarsavond wekt onwillekeurig in ons de gedachten aan een oud, versleten kleeid. Het lijkt wel of het stervende jaar met zijn korte, grauwe neveldagen zich met moeite voortsleept tot den laatsten klokkeslag. 't Wordt bijna geen volle dag meer, ons levensgevoel versombert al erger, zoowel als we staren over de doode wintersche landen of voortsukkelen in de zwart-natte stad.

In onzen grauwen tijd roept niet alleen de triestige oudejaarsdag gepeinzen over verouderen in ons op. We zien heel Europa voorttobben als een oud-ziek mensch, een oude, slimme zondaar, die al maar nieuwe

lappen wil zetten op zijn oude verscheurde kleeid. De oude zonden van haat en nijd en broedertwist vreten voort als de motten en verteren het wereldgeluk. Zelfs in het jonge, krachtige Amerika knagen met scherpe, bijtende tandjes de zonden van egoïsme en Mammondienst. Ach, des menschen hart is in alle wereldstreken, op ieder plekje hetzelfde, wij krijgen den wortel der vergankelijkheid en des verderfs mee bij de geboorte.

Wel blijft de wereld altijd in de weer, om al wat verouderd af te wentelen, om telkens wat nieuws te scheppen. Niet alleen worden nieuwe lappen op het oudwordende kleeid genaaid, neen, men tracht de wereld, de maatschappij, te overtrekken, te vernieuwen. Tallooze stelsels bloeien op om het volksgeluk te bevorderen, de meest geheime krachten tracht men los te maken om verderf en veroudering uit te bannen, men wil de lamgeslagen bloedende wereld oprichten en genezen. Al is er „niets nieuws onder de zon”, al hebben alle stralende idealen van geluk en vrede altijd bestaan, ofschoon zij anders werden toegepast, toch beproeft de menscheid telkens opnieuw het verouderen, het verderven tegen te gaan.

Deze pogingen om „alles nieuw te maken” om de ontredderende, vernielende macht der zonde te stuiten, zijn zeker goed in 's Heeren oogen, zijn vruchten van Gods algemeene genade.

Wij vinden dit alles in het klein terug in ons eigen hart, ons eigen gezin, ons eigen land.

* *
*

Drukt de Oudejaarsavond sterk het besef van verouderen en verdwijnen: op den Nieuwjaarsmorgen licht de hoop voor een nieuwen dag. Het jaar ligt voor ons als een blad wit papier. Wij kunnen er zooveel op schrijven, anderen kunnen ons zooveel laten beleven of zeggen: wij zullen ons best doen, de wereld zal zorgen niet in de oude fouten te vervallen, wij allen te zamen zullen opbouwen, meewerken aan de vernieuwing der dingen.

Ach, waren alle menschen wijs
en deden ze allen wel,
Deze aarde was een Paradijs;
nu is ze vaak een hel,

zong vader Camphuyzen.

Volkomen waar. Nog juister zou het zijn, wanneer er stond: bezaten alle menschen *een nieuw hart*.

Want in dat *oude* hart zit de altijd opborrelende bron van giftig water, dat niet alleen koninkrijken en werelddeelen, maar de heele wriemelende wereld der menschen bederft.

O, de schoonste utopieën van wereldbonden en vredescongressen en nieuwe maatschappij-vormen moeten op teleurstelling uitloopen, indien met de verouderende, vernielende kracht der zonde niet gerekend wordt.

„Zie, Ik maak alle dingen nieuw”, dat is de zegezing, die ons op Nieuwjaarsmorgen vanuit den hoogen hemel tegenjubelt. *Ik*, de Heere, vernieuw straks in de komende lente het gelaat des aardrijks. Ik wek de genieën en machtige talenten op. Ik zet koningen af en doe alles wat Mij behaagt. Ik regel den loop der wereldgebeurtenissen en de harten der vorsten en Hoogheden zijn in Mijne hand

als waterbeken, die Ik leid naar Mijn wil. Ik zal straks het nieuwe Jeruzalem doen nederdalen, wanneer de oude hemel en de oude aarde zal zijn voorbijgegaan.

Nieuwjaarsmorgen is voor het kind van God profetie voor den nieuwen, komenden werelddag.

Dichters kunnen zingen van „De nieuwe geboort.” Droomers vol edelen aandrift kunnen hun zangen wijden aan de nieuwe menschheid, waarin geen oorlog, geen nijd, geen honger, geen onheilige concurrentie, geen nood, geen zorg, geen verouderen meer wezen zal.

Ach, hun „Ik maak alle dingen nieuw” zoo goed bedoeld en gemeend, zoo vastelijk geloofd, is toch slechts een hersenschim, een fata morgana.

* *
*

„Zie, Ik maak alle dingen nieuw” belooft Hij, die op den troon zit. „Schrijf, want deze woorden zijn waarachtig en getrouw”, beval de Heere Johannes, Jezus' liefsten Apostel, die het diepste had kunnen blikken in 's Heilands onpeilbare liefde. Als een triomfkreet schalt deze zegezing over onze gebogen hoofden, bedroefde zielen, verwachtende harten.

Er komt een tijd, waarin alles beter wordt, waarin de dood, het verval, de veroudering niet meer heerscht!

„Was er de zonde toch maar niet”, zuchten wij vaak, als we de beste voornemens, de mooiste plannen en in ons eigen kleine leventje, en in het groote wereldgebeuren zien uiteenspatten op de klippen van egoïsme, hoogmoed en zelfverheffing.

Als we de ellende beschouwen, die de eene mensch den anderen, het eene volk het andere aandoet. Het vernielende, het verouderende, het uiteenscheurende!

Die zonde zal er eens niet meer zijn, want „de eerste dingen zijn weggegaan”. Openb. 21 : 5.

We kunnen met onze gebroken mensche-lijke existentie ons niet voorstellen hoe deze schoone, nieuwe, zondeloze wereld er uit zal

zien; hoè we daar zullen leven als vernieuwde menschen in eeuwig jonge kracht. Maar komen *zal* deze heerlijkheid. Ieder die is wedergeboren uit onvergankelijk zaad, door het eeuwigblijvende Woord van God, *weet* dat het goddelijk: „Zie, Ik maak alle dingen nieuw” geen ijle belofte, geen sprookje is.

O, al vernedert ons de verouderende, vernielende, sloopende, ontwrichtende kracht der zonde tot schamens toe, al *zien* we zoo weinig van het geloof, dat de wereld overwint, toch leven wij door het *geloof* en weten we diep in ons wedergeboren hart de plant van het eeuwige leven.

Met deze belofte van God Zelf uit den hemel dan weder het nieuwe jaar ingegaan!

Zal het beter, zal het slechter zijn dan de vorige schrikkelijke jaren? Zal er vrede komen en een volkerenbond en herstel van het diep geschokt economische leven? Zal de haat wijken en de liefde bloeien? Zullen wij eten en kleeven en woning en dekking hebben?

Wie antwoordt op al deze vragen? Eén antwoordt: „En God zal alle tranen van hunne oogen afwisschen: en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn, want de eerste dingen zijn weggegaan. En die op den troon zat zeide: Ziet, Ik maak alle dingen nieuw”.

Kom dan spoedig, Heere Jezus.

JOHANNA BREEVOORT.

Kroniek.

Met belangstelling namen wij kennis van de ons toegezonden nummers van het maandblad „Maatschappelijk werk bij zenuwlijden en krankzinnigheid”. Deze uitgave is het orgaan van de „Centrale Vereeniging ter behartiging van de maatschappelijke belangen van zenuwlijders en krankzinnigen.” Wanneer wij

in aanmerking nemen, dat het getal zenuwpatiënten zich sterk uitbreidt en wanneer wij denken aan al het leed, dat wordt geleden, wanneer het zenuwgestel in min of meer ernstige mate wordt geschokt en het geestelijk evenwicht niet of slechts na eene periode van angst en zorg wordt herwonnen, dan zien wij onmiddellijk het nut van deze centrale vereeniging in. Er zijn talloos vele vraagstukken, voortkomend uit zenuwlijden of geestesstoornis, waarvoor men vruchteloos in allerlei richting eene oplossing zocht. Voor eene centrale organisatie, gefundeerd op samenwerking, ligt hier een groot arbeidsveld open. De „herstelden” zullen bij hun terugkeer in de maatschappij aanvankelijk gesteund moeten worden. Voor hen, die in een krankzinnigengesticht worden verpleegd, is reeds lang behoefte gevoeld aan een krachtig werkend instituut, een patronaat.

Raad en hulp bij alle zenuwlijden en krankzinnigheid beoogt deze vereeniging, die een *aanvullend* karakter draagt en *samenwerking* zoekt met de bestaande inrichtingen. Van uit haar centraalbureau, Schoolstraat 27, Utrecht, strekt zij hare zorgen uit zoowel over de patiënten, die in eene inrichting worden verpleegd, als over hen die daar niet of niet meer verpleegd worden. Het bestuur omvat alle richtingen, o.m. hebben *Prof. Winkler* van Utrecht, en dokter *J. H. A. van Dale* van Ermelo, daar zitting in.

De vereeniging heeft veler hulp noodig en rekt daarbij ook op den bijstand der vrouwen. Zij zoekt gezinnen, waar b. v. een „herstelde” rustig zijn nieuwe leven kan beginnen. En om achter goede adressen van hiervoor geschikte families te komen is het noodig, dat, althans in de groote steden, iemand zich met dezen arbeid belast. Vooral voor de ongetrouwde vrouw is hier werk te doen.

Wat er van de *gehuwde* vrouw verwacht wordt, heeft *Mevrouw van Boetselaar van Dubbeldam* zoo mooi gezegd in eene lezing, die zij voor den *Vrouwenraad* te Batavia hield en die in de Indische „*Banier*” opgeteekend werd.

Mevr. v. B. v. D. geeft, zooals zij zelf zegt,